

פנינה גולן נשאלה לאחר קידומה המקצועי בצוות כוח האדם של המפעל, (סוכנת נסיעות במקום בני גולדברג) מי שוטף את הכלים אצלה בבית, היא השיבה שאורי שוטף בימי א' ב' ג' ד' ה' ו' ושבת. (אם הם אוכלים בבית) אבנר מנזיגורסקי משורר חמשת המלחמות שאל את אורי, שהוא הבוס שלו בחשמליה, אם כל זה נכון, - אורי אמר שלא. וזרק עליו פטיש.

אין ספק שהאירוע הבולט בשבוע שעבר היה אישפוזו הפתאומי של רפי פרנק ב... כן, בית חולים צפת. אף אחד לא יודע בדיוק מה מסתתר מאחורי כל זה, מישהו סיפר שרפי פשוט שבר עוד פעם את הרגל ופשוט כבר לא היה נעים לו אז הוא סיפר לכולם שהוא סתם התייבש. מישהו אחר סיפר שבעצם הוא פשוט עבר ניתוח פלסטי לקראת החתונה. דרך אגב עכשיו אתם יודעים למה סוללים כביש עמיעד לבי"ח צפת...

מתנדב תמהוני הסתובב שעה ארוכה בחדר האוכל, בזמן שיא הלחץ, עם טורייה נוסח החלוצים בידו, לחבר משק ששאל לפשר התופעה הוסבר שהמתנדב איחר בבוקר לעבודה והוא הוצמד לטורייה ע"י מפקדו: יוחנן.

לפני שאורה נמלי נסעה לחו"ל החברה מהכיתה (כיתת חרמון) ערכו לה מסיבה. הם קנו לה אלבום צילומים של כל הכיתה, כדי שכל פעם שיהיה לה עצב בחו"ל היא תפתח את האלבום ואז היא תבין מה היא בדיוק עושה בחו"ל. ניר פרלסון ביקש ממנה שתשאיל לו את האלבום לכמה דקות. מפה לשם הבחור חוזר לצבא, ובעכו הוא מגלה שהוא שכח את האלבום אצלו בתיק... החברה מנסים איכשהו לשלו לה את האלבום. נו, כיתת חרמון, מה יהיה?

גל קניות פתאומי של נס קפה וסוכר ממשיך לעזע את רודה, דרך אגב, האם לזה יש קשר עם העובדה שהאולפן החדש מתחיל השבוע? בחיך, עזוב - החברה שלנו???

כן, חזר אלינו השבוע ידינו יגאל ניימרק עם בלורית מתנפנפת ומסרק בכיס האחורי.

לכל בעלי הגופות שהתאמנו כל החורף לקראת הרגע הזה, לכל היפיפות שהשתזפו לילה לילה תחת מנורת השיזוף בקור החודר, הרגע הגדול הגיע! - הבריכה נפתחה!!!
אז בואו בהמוניכם ותראו לנו את מה שיש לכם להראות, אז להתראות
ושבת שלום - דורי

על החיים בקיבוץ: רב שיח, עץ ושורשים...

מנחה: רבותי נא לשבת. לשכוח מכל הצרות. לא נדבר היום על המדינה, כבר דשנו וגדשנו את הנושא. לא חבל ימית, לא ראש הממשלה, לא סיעות, לא טיסות, לא כלום.
נדבר על הקיבוץ. הבית שלנו, העתיד שלנו, ככה סתם על הקיבוץ. על הקיץ על האנשים על המסיבות, רכילויות, על הכל. מי שרוצה שיקום וידבר, שיגיד, ישפוך, יקצר וילך.

כן אלי, מה יש לך לספר לו? תספר לכולם את מה שסיפרת לי בצד. את הכל, פרט אחרי פרט. אתה עוזב בעוד חודש, תספר מה מציק לך.

אלי: קשה לי לבוא ולדבר לציבור כזה גדול. אתם יודעים קשה לי. לא עשיתי את זה מעולם ופתאום היום תגידו בטח: הוא מתעורר, אומר שופך את הלב. תגידו: בטח, איפוא הייתה אתמול, למה שתקת. חשבנו שטוב לך. אני יודע, אתם צריכים לדעת לא טוב לי אני עוזב. נגמר לי הקיבוץ הזה: הפרצופים, המסיבות היבשות, החברים המזדקנים. הכל נגמר לי.

חמש שנים אני עובד כמו משוגע שנים עשרה, שלוש עשרה שעות ביממה, ביום חול, חג ומועד. תמיד עובד ועובד. מה מקבל, קדחת! אומרים לי אתה צעיר. ככה עבדו ההורים שלך. עכשיו אתה. תעבוד ותשתוק ככה אומרים לי. נגמר, אתם שומעים נגמר לי מהסררון שעולה מהצאן ומהפה של האנשים.

מנחה: אוקיי, אלי - נגמר לך, אבל אל תלכלך אנחנו אתה יודע....

אלי: רק רגע תן לגמור, תן לגמור כבר. אתה בדיוק כמו כולם סותמים את הפה, תמיד עושים ככה. חמש שנים מאכילים אותי לוקשים. תלך תבוא, תלך תבוא! בהתחלה אמרו: תעבוד שנה בשרותים, תכיר את המשק את החברים מקרוב. אחר כך תכנס לעבודה קבועה. שטיפת כלים, שנה שלמה אתם מבינים את זה. מה מעניין את האנשים - אני אגיד לכם - "העצמות". שלא תזרוק הם אומרים לי, תשמור בצד. הכלב שלהם - זה מה שמעניין אותם!

מנחה: אתה יודע שהכוונות טובות שכולם אוהבים אותך -

אלי: בולשיט, הכל חרה מילים יפות. תגיד מישהו בא לבקר אותי אחרי שעות העבודה. או מתי שהוא אחר מלבד סדרן העבודה שבא לברר מדוע לא קמתי בבוקר. תגיד לי מישהו אחר?

מנחה: איתן חזרת עכשיו מחו"ל, אחרי שנה באפריקה בתוך היערות, בין שבטים פראים. איך מרגיש אחד כזה. מה הוא חושב על הקיבוץ על הבית הזה על החברה שלו.

איתן: בוא הנה יא שמוליק, הפכת ממוסד, איך מרגיש מה הוא חושב? אתה שמוליקו הסמרטוט הקיבוצי שלא קם בבוקר באופן כרוני לעבודה. אתה שבחיים שלך לא נגעת במעדר, מה הסטייל הזה שתפסת פתאום?

אלי: יא סמרטוט שכמותך!

איתן: על איזה בית אתה מדבר, על החברה? למי בכלל היה בראש השטויות האלו. תאמין לי בין השבטים אתה מוצא אנשים הרבה יותר רציניים מאשר אוכלי האדם כאן בקיבוץ. מי בכלל התגעגע....

יוסי: איתן אתה מדבר. לספר לכולם על המכתב שכתבת לי איך שנמרחת. אני לבד בודד, עצוב. כתבת מה אם החברה שאלת, החברים הוותיקים, המתנדבים... להראות לכולם את המכתב הזה. מה הענין: הכושיה ההיא סובבה לך את הראש?

איתן: תראה זה היה בהתחלה....

שמוליק: איקי, חברה להירגע, לאילנה יש מה להגיד.

אילנה: תראו, אני במשק כבר שלוש שנים אחרי הצבא וטוב לי וליוסי. אנחנו אוהבים את החיים כאן, את ההווה המיוחד של הקיבוץ את השקט. אתם צריכים לראות איך יוסי מטפל בגינה באהבה, איך מלטף את העצים, איך משבח את האדמה....

יוסי: תדברי בשמך - מלטף את העצים, משבח. זה מביך אותי. תסתכלי על איתן איך רושם בתאווה מילה אחר מילה. אחר כך יעשה מזה דיסה רצינית. את מכירה אותו....

איתן: מלטף את העצים, משבח את האדמה, מענין מאד!

שמוליק: אילנה תמשיכי!

אילנה: שלוש שנים כאן אחרי הצבא, כאן במשק. אנחנו רואים איך החברה באים והולכים. הלב נצבט! אתה יודע ומכיר את האנשים. אתה יודע שהמקום שלהם זה כאן בקיבוץ - בשדה, בדיר או בנוי. בעיר אין להם תקנה מתגלגלים מדירה שכורה אחת לשניה. קופצים לביקור לפעמים. שלא יגידו חס וחלילה הנה הם באים יותר מדי. קופצים למשק, מתגנבים בחשאי לבית של אמא. מרביצים את עוגת הגבינה האהובה. מאוחר בלילה חוצים את את חצר המשק במהירות קופצים לבקר חבר. מספרים כמה שטוב בעיר הגדולה על האפשרויות, הים, החתיכות! קפצנו לבקר פעם יוסי ואני את אורי ברמת השרון. בחוץ עומד בגאווה אופנוע ב.מ.וו. ענק, על החלון חתול סיאמי, במקרר שממה. אמרנו לו: יא אורי איפוא כל החתיכות שלך. תראה פעם, תביא לקיבוץ לשטוף את העינים. באחת עשרה אמר שמוכרח לזוז, יש פגישה אמר. באחת בלילה חזר, חיוך שופע. חברה אמר, הלך לי קלף לא נורמאלי, אני מסודר. פעם אחרת כאשר בקרנו נעלם שוב באחת עשרה חזר באחת פנים קודרות... ככה זה בעיר הוא אמר - יום אסל ויום בסל.

אורי: אחרי שהשם שלי מזכר כאן לשמצה אין לי הרבה ברירות, אלא, לדבר ובעצם רק להגיד דבר אחד. שיהיה ברור שהקיבוץ הזה קטן עלי. השיחות, הרכילות, הכל. יש דברים שאני מתקומם נגדם ולכן לא יכול להיות כאן. אני מרגיש לעיתים וגם עכשיו בשיחה הזאת איזו קטנוניות. איזה רצון לפתור בעיה. משהו שקורה לכולנו, לא רק בקיבוץ, אלא, בכלל בארץ וזה הרצון לחפש את עצמנו. להגשים דבר שלא קיים - להגיע

לשלמות. איך אמר בני בהתחלה - הכל "בולשיט". תפסיקו לדבר על הקיבוץ בהגשמה. על האדמה כמגנט על הטבע והעצים כשורשים.

אולי זה טוב ליוסי ואילנה כי הם כאלה שבנויים לחיים האלו, לפשטות. כי בעצם לא ניסו משהו אחר אף פעם. בקושי יצאו לטיול של חודש חודשיים לאירופה, מה הם יודעים? אולי אחרי שבני יצא לעיר הוא יגלה שעם כל הרע שהיה לו כאן במרכאות, בעיר הרבה יותר גרוע, שם אתה בודד בין הכתלים של הדירה. אתה לבד עם ארבע קירות. שם אין סדרן עבודה. שם אתה זה אתה. כאשר אתה פותח את המקרר ומוצא שממה, אתה מבין שצריך לרוץ לעבוד כדי להתקיים, יש בזה משהו. יש בזה משהו שלא היה לי כאן בקיבוץ. עבודה קשה, כמו מטורף שתיים-עשרה, שלוש-עשרה שעות ביממה כדי להשיג את האופנוע. היום אני יודע שזה שלי, רק שלי לבד, זה עושה משהו לבן-אדם.

תראו את בני גם עבד ככה שבתות חגים, מה קיבל? תגיד אתה בני - מה קבלת?

בני: קדחת!

שמוליק: תראה התמורה בקיבוץ שונה, את זה לא הבנת מעולם.

אילנה: חסר לנו משהו, אורי? תסתכל בית שלנו על הריהוט, על המערכת, הטלויזיה, זה יש, אבל לא חשוב. תסתכל סביב על הנוי, על הנוף ממול, על השקט - זאת התמורה שלנו.

אורי: שטויות. בעיר אותו דבר!

אילנה: אתה אמרת את זה שתיים-עשרה, שלוש עשרה שעות.....

שמוליק: אי בני. לאן אתה הולך?

בני: תורנות ערב בחדר אוכל.

אילנה: בוא יוסי, "דאלאס" צריך להתכונן.

איתן: איך שכחתי, באמת.

אורי: אתם רואים, אפשר להשתגע!!

רונן

תחושה (הרחבה)

אז התקבצנו, ככה, השמאלנים, יפי הנפש ושאר ירקות בביתו של... ופלטנו אשר על ליבנו. והיה גם מי שאמר, שהנרות האדומים נדלקו אצלו בצפיפות כזו, שכבר ניתן לראותן כקו.

חיפשתי את הקיום האדומים - שלי - לנסיעה אפשרית אל מעבר לאוקינוס. ועדיין נראה לי שהכל פונקציה של כסף - כלומר, אם וכאשר יהיו לי כסף וזמן, אסע לטיול של חודש חודש וחצי.

אני לא בטענה שזה נכון אובייקטיבית. ואולי צודק זה, שימות בשיבה טובה באשר הוא, כי כל אחד מאיתנו הוא בסה"כ עודמישהו, ואת גלגלי ההיסטוריה, אחרי הכל, מניעים שקולים כלכליים. חי אדם הם חסרי חשיבות מבחינה היסטורית.

אני גם לא ניזון מאותו עמוד, ששב והתגלה אחרי 1500 שנה במנסורה. ובעצם אם לרדת לעומקם של דברים, אני שונא סמלים. כלומר באופן אישי - הדגל הכחול-לבן, לא אומר לי ולא כלום. אבל מכיוון שהמון לא מסוגל להגיע להדברות אישית בין מרכיביו הרבים, ומכיוון שאחרי הכל, כלנו שייכים להמון, אז עומדים דום, שרים התקווה ומביטים דרך

הלחלוחית שבעיניים בדגל. (ואני לא אומר זאת לשלילה חלילה)
 אבל הלוגיקה יכולה להיות גם שונה, ויעידו הקמים בלילה מחלום בלהות, ואלה שהיו
 רעבים ומושפלים בידי חיות האדם..
 והרי על כל זה נאמר - נדוש.
 ועל זה כבר נאמר (מי?) - שאין זה חשוב אם זה נדוש או לא, חשוב אם זה נכון או לא.
 וגם הצד האנוכי קיים בוויכוח - נהיה הרבה, הסיכוי שלי גדול יותר.

אז זהו, אני לא מותח קווים אדומים - וכמו שאמרתי, אני חושב שזה המקום של כלנו.
 והכסף שאני חוסך, הוא לא למטרות טיסה. אבל אני באמת חושב שחמשת השורות שנכתבו כבר,
 היו מובנות באותה מידה.
 דורון.

חסע

- א. לאט נסחף, כמו ברחם אפל ענק נהדף קלות ברוח הנושבת מן השמש.
 סלוני אור זרמו במנסרות ראשו הקטן לשערו היה הריח של עשב הקצור.
 נפעם התעופף הלאה מתגלגל כצחוק בהיר.
 בתווך האור השקוף החלה אחת הנקודות לחוש את האור ולכאוב את ההתנתקות
 וידיעת הקץ.
- ב. נקודה כואבת קשורה למיליוני נקודות אחרות כאריג עכביש נוצץ בשמש.
 גרגרי חול יוצרים גוף. גוף יוצר אני כואב.
 הגרגרים מעבירים את הכאב עד לנקודה המתבוננת פנימה.
 הכל קורה כמו למשהו אחר בזרם קליידוסקופי.
 כמה רעש יש בשקט. כמה כאב יש בשושנה.
 לפעמים גרגרים הם אנשים לפעמים הם הפוכים כבראי וגם קרים.
- ג. אני רוצה לצאת פנימה אל היקום הענק שבתוכי.
 כשיוצאים פנימה מוצאים את האינסוף חסר משמעות מלא מבוכה.
 אני מנסה להשתחרר מוכה תודעה. להיות חופשי לצעוק: מי אני מי אני מי אני
 ובשקט לומר אני: נקודה.
 חול עולם אהבה כאב שנאה שעמום רעב בחילה אלוהים, הכל בחוץ.
 ולהוסיף בפנים אולי הירח שעולה לאט ונוגע באצבעות קרות בירבועים המנתרים
 אולי צוחת עוף הלילה שדרס את עכבר המדבר הקטן.
- ד. לצאת החוצה לכשול בעולם שק האפר על ראשי לשאוב פנימה את כל הסבל והצער
 שיוכלו המח והלב להכיל לקרוע בפוך עיני ולהתפלש במעינות החטא
 ולהסתער בבת ראש קדימה כרכבת שדים במנהרתה ולצאת בצדה המואר
 נקי וזך כפספוס ילדים בגן העיר שחרבה.
 טהור לשוב למדבר באורחת צללים ולהותך צל בודד מאחור
 ממתין לכאב שיבוא.
- ה. כאשר עבר ברשרוש חרישי על החול התווה גופו השחור והדק
 פס מפותל כשערה מסתלסלת.
 הכאב היה מכונן בן כאגרוף. צל כהה עמד מרחק. במהירות חתר הצל
 מונע בכוח הסכם בראשיתי.. וכשנכש בעקב החוור עבר בו תענוג מיוסר.
 מתכווץ ומתמתח המשיך הלאה מותיר אחריו ערוץ מתפתל, כביכול נזל מתוך
 הגוף הקטן שהלך והתפוגג בין הכוכבים כמעט נוגע במהות הלילה.
- ו. לאט נסחף כמו ברחם אפל ענק נהדף קלות ברוח הנושבת מן השמש.
 סלוני אור זרמו במנסרות ראשו הקטן לשערו היה הריח שלעשב הקצור
 נפעם התעופף הלאה מתגלגל כצחוק בהיר...

דודו

אהבה - כל מה שרצית לדעת על זה אבל מרוב שעמום לא שאלתם.

אני מוכרח להודות שהסיבה העיקרית שאני "יוצא מן הארון" וכותב, זה מפני שרוחן מסר לי שיתכן שכל סוטה לא יצא השבוע אם לא יהיה לו מאמרים - סיבה ציונית - אני התחייבתי להציל את "כל סוטה". יש לי רק בעיה אחת - אני בקושי כותב או אפילו חושב בעברית. אבל לא אכפת לי לשחק אותה קצת. אז על מה לכתוב? ימית? בדידות? אל על? דני נמלי? יושר? אושר? כשר? אהבה? אהבה, כן. זה הנושא המרכזי בחיינו.

"אם את באמת אוהבת אותי אז את צריכה לקבל את זה שאני לא מקבל אותך" - ציטוט מהרצאה שנתן בחור בשם "לייזר" במועדון לפני כמה שבועות. אני מניח שאתם פשוט המומים מהמשמעות האדירה במשפט זה. נכון שבמבט שטחי זה נשמע כמו משפט מפתח שאתי סלע היה מוכר לאחת מאלפי הנערות שלו, בשבת בבקר לאחר המעשה. אבל אחרי הסתכלות יותר רצינית כמה מאתנו באמת יכולים לעמוד באותה הגדרה? באותם פרמטרים רחבים (Space). אני מסתכל מסביבי וחושך ממקסי וג'ורג'י ("ל") קשה למצוא זוג שמתקרב לכוון. אני מוכרח להודות שהסיבה האמיתית האמיתית, שאני כותב ברגע זה להראות לדודו שאני לא סתם איש מעשי ("ליפשיץ אתה כל כך מעשי, אה, אה") גם לי יש את אותם ניצוצות חסרי מגמה בראש. הבעיה היא שקשה לי להתווכח עם דודו - כיוון שהוא צודק - הצורך להוכיח לו שאני לא סתם מעשי הנו צורך מעשי לחלוטין. נו אז מה? אז נניח שאני לא עף כרגע, לא זורם לאין סוף..... העיקר: כמעט הגעתי ל 200 מילים וזה בפני עצמו הישג מרשים ביותר עבורי. דרך אגב... נמלי הבטיח לי שהוא ישמור את מאמר הבכורה שלי וירא את זה כל פעם שיהיה לו בעיות להירדם. אני כמובן נעלבתי קשות.

כתב באהבה הרי ליפשיץ

נ.ב.

מי שמעונין לכתוב לי ולהתייחס לאתם נקודות המתגלגלות בין המילים, נא לכתוב ל-"בנק לאומי" דיזנגוף 50. מחלקת שבויים!!

מפי האתון:

אנג'י מנהל שיחה עם דותן (בן 6) על כיצד באים ילדים לעולם. האב מסביר בצורה כללית על איך שנכנסים למיטה ושוכבים קצת ומתחבקים קצת וכו' וכו'. אחרי כמה דקות של מחשבה ועיכול הנתונים, דותן שואל: "צריך גם להוריד תחתונים?"

"אל חברי התנועה הקיבוצית"

אנו חברי ובני הקיבוצים, מביעים חרדתנו נוכח השלטת מדיניות היד הקשה בשטחים. כאנשים המשרתים בכוחות הבטחון נאלצנו לפעול בניגוד למצפוננו ובניגוד לערכים יסודיים שבהם אנו מאמינים. אנו קוראים לחברי התנועה הקיבוצית להצטרף למחאתנו ולחתום על מכתב זה.

1. על נציגי התנועות הקיבוציות כולן לפעול בתקיפות למען מציאת פתרון מדיני כולל. שיוביל להפסקת שלטון הכיבוש ביהודה שומרון ועזה.
2. קביעת נורמות הומניות לגבי כל כוחות הבטחון כדי למנוע מצבים שבהם חיילים נאלצים לפעול בניגוד לערכים שעליהם חונכו.
3. לתבוע מנציגנו בכנסת להביא את מצב החברה בארץ כבעיה דומיננטית בכל שיקולי הבטחון בשטחים מתוך הכרה שהמשך המצב הקיים הורס את החברה הישראלית.

4. אנו דורשים מחברי הכנסת של התנועה הקיבוצית לתת בטוי חריף ביותר לדברים אלו בפעולתם הפרלמנטרית והציבורית.

קבוצת חברים - כברי

המכתב הזה נשלח אלי מקיבוץ כברי בכדי לאסוף חתימות בכפר הנשיא. במקביל נשלחו מכתבים דומים לשאר הקיבוצים ברחבי הארץ. המכתב יהיה תלוי בלוח המודעות לכל מי שמזדהה ומוכן לחתום.

יאיר דוארי

פוליטיקה

בדיחה שפלוא סיפר לפני תשע שנים:
מה המשותף למרק, ג'רי ניימרק וג'ק נרטון?
תשובה: לכולם יש זקן חזק מג'רי ניימרק וג'ק נרטון.

אז שתהיה לכם שבת פוריה
ותבואו בהמוניכם לברכה
יש מה לראות (נוי, חדר כוח
ומקלחת חדשה)